

SKO.4170.2924.2023

DECYZJA

Na podstawie:

- art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 572, dalej: K.p.a.),
- art. 71 ust.1 i ust. 2 pkt 2, art. 80 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t. j. Dz. U. z 2022 r., poz. 1029 ze zm., dalej: oos),
- art. 1, art. 2, art. 17 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 570),

po rozpatrzeniu odwołania wniesionego przez A.P.R.M. Spółka z o. o. za pośrednictwem pełnomocnika, , od decyzji Wójta Gminy Szczecinek nr 7/2022 z dnia 18.10.2023 r. znak: RK.6220.7.2022.MCH o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia pod nazwą „wydobywanie kopaliny ze złoża kruszywa naturalnego Nowe Gonne I”, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie, w składzie:

Przewodnicząca – Iwona Szaranek (sprawozdawca)
Członkowie – Agata Witkowska
– Joanna Mojska

na posiedzeniu w dniu 30 kwietnia 2024 r. orzeka:

**uchylić zaskarżoną decyzję w całości
i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.**

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją Wójt Gminy Szczecinek odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia pod nazwą „wydobywanie kopaliny ze złoża kruszywa naturalnego Nowe Gonne I” na działce nr 97/19 obręb Nowe Gonne, gmina Szczecinek, wobec niezgodności lokalizacyjnej zamierzonego przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Szczecinek oraz naruszenie zakazów obowiązujących na terenie obszaru chronionego krajobrazu pod nazwą „Jeziora Szczecineckie”.

Wnioskodawca odwołał się od powyższej decyzji z zachowaniem ustawowego terminu, wnosząc o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji i na podst. art. 138 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji wraz z nakazem dokładnego i wszechstronnego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego. W odwołaniu zarzucono organowi pierwszej instancji rażące naruszenie prawa materialnego i procesowego, polegające w szczególności na niewłaściwym zastosowaniu przepisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ustawy o ochronie przyrody i ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku a w zakresie prawa procesowego naruszenie art. 7, 77, 80 i 138 § 2 in fine kodeksu postępowania administracyjnego.

Organ pierwszej instancji, po zapoznaniu się z odwołaniem, nie znalazł podstaw do uchylenia lub zmiany decyzji na podst. art. 132 § 1 K.p.a. i przekazał odwołanie wraz z aktami sprawy (kopie poświadczone za zgodność z oryginałem) do organu odwoławczego.

**Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koszalinie po rozpatrzeniu odwołania ustaliło, co następuje.
Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.**

Podstawę materialnoprawną w niniejszej sprawie stanowi ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: ooś). Organ odwoławczy rozstrzyga sprawę na podstawie ww. ustawy wg brzmienia na dzień 15 października 2023 r. z wyjątkami, które zostaną niżej wskazane. Na mocy ustawy z dnia 13 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2023.1890) ustawa ooś została zmieniona z dniem 16 października 2023 r. Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy zmieniającej, do spraw prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 (czyli ooś) wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, z wyjątkiem przepisów art. 61 ust. 1, art. 66 ust. 1 pkt 5, art. 82 ust. 1 oraz art. 86f ust. 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 1, które stosuje się w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz stosuje się przepisy art. 86f ust. 1a, 2a i 8 ustawy zmienianej w art. 1. Zatem te wymienione przepisy należy zastosować w aktualnym brzmieniu, natomiast pozostałe, w brzmieniu dotychczasowym (tj. sprzed omawianej zmiany). Na marginesie należy podkreślić, że ww. przepisy wskazane jako wyjątek, nie znajdują w niniejszej sprawie zastosowania na etapie postępowania odwoławczego.

Postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia (art. 73 ust. 1 ustawy środowiskowej). Zgodnie z art. 71 decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Uzyskanie tej decyzji jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Przedsięwzięcia kwalifikuje się do odpowiedniej kategorii na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. (t. j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1839) w sprawie przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Zgodnie z art. 80 ust. 2 ooś, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Ustawodawca wskazuje wyłączenia od stosowania tego przepisu, do których nie zalicza się przedmiotowa inwestycja. Zgodnie natomiast z art. 80 ust. 3 ooś, w przypadku działalności określonej ustawą z dnia 9 czerwca 2011 r. - Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U.2022.1072 t.j. ze zm., dalej: ustawa p.g.g.), innej niż przedsięwzięcia wymagające koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, kryterium oceny lokalizacji przedsięwzięcia jest nienaruszenie zamierzoną działalnością przeznaczenia nieruchomości określonego w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, oraz w odrębnych przepisach. Wynika z niego, że w odniesieniu do przedsięwzięć należących do działalności określonej ustawą p.g.g. innych niż przedsięwzięcia wymagające koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, organ właściwy w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest zwolniony z badania zgodności przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wymaga się w takim przypadku, by przedsięwzięcie nie naruszało przeznaczenia nieruchomości w planie.

Oznacza to, że dla stwierdzenia braku sprzeczności z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego nie jest wymagane ustalenie w planie miejscowym, wskazujące na dopuszczalność prowadzenia takiej działalności gospodarczej. Ponadto ocena zgodności danego przedsięwzięcia powinna także uwzględniać dyspozycję art. 7 ust. 1 ustawy p.g.g. Powyższy przepis jednoznacznie stanowi, że podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej w rozumieniu tej ustawy jest dozwolone, jeżeli nie narusza przeznaczenia nieruchomości ustalonego w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub w odrębnych przepisach. Oznacza to, że naruszenie ustaleń miejscowego planu

zagospodarowania przestrzennego nastąpi, jeżeli np. w planie miejscowym zawarty jest bezpośredni zakaz wydobywania kopaliny.

Dla przedsięwzięcia będącego przedmiotem wniosku nie znajduje zastosowania art. 80 ust. 2 ooś i należy zastosować art. 80 ust. 3 ooś, zgodnie z którym kryterium oceny lokalizacji przedsięwzięcia jest nienaruszenie zamierzoną działalnością przeznaczenia nieruchomości określonego w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, oraz w odrębnych przepisach. Dla stwierdzenia braku sprzeczności nie są konieczne ustalenia w planie, wskazujące na dopuszczalność takiej konkretnie działalności. Zgodnie z orzecznictwem sądowym, przy ocenie zgodności inwestycji bądź nienaruszania przez nią postanowień planu posiłkować można się wskazówkami interpretacyjnymi wynikającymi z art. 7 ust. 1 p.g.g. (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 27 września 2017 r. sygn. akt II SA/Gd 379/17). Przepis ten stanowi, że podejmowanie i wykonywanie działalności określonej ustawą jest dozwolone tylko wówczas, jeżeli nie naruszy ona przeznaczenia nieruchomości określonego w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego oraz w odrębnych przepisach. Do naruszenia ustaleń planu dochodzi m.in. wówczas, gdy w planie zawarty jest bezpośredni zakaz wydobywania kopaliny, na co również trafnie zwraca uwagę Skarżący, a co w niniejszej sprawie nie zachodzi.

Przedsięwzięcia kwalifikuje się do odpowiedniej kategorii na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. W sprawie bezspornym jest, że wnioskowane przedsięwzięcie zalicza się do mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Klasyfikacji tej organ pierwszej instancji dokonał (w piśmie o zaopiniowaniu z dnia 19.01.2023, bez numeracji w aktach, teczka II) na podst. § 3 ust. 1 pkt 40 lit. b ww. rozporządzenia (wydobywanie kopaliny ze złoża metodą odkrywkową inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 27 lit. a z obszaru górniczego o powierzchni większej niż 2 ha lub o wydobywaniu większym niż 20 000 m³ na rok, inne niż wymienione w lit. a). Natomiast z przedłożonego Raportu oddziaływania na środowisko wynika (str. 8 raportu), że inwestor zakwalifikował przedsięwzięcie do określonych w § 3 ust. 1 pkt 40 lit. a rozporządzenia. Ta niezgodność nie została wyjaśniona w zaskarżonej decyzji. Ponownie rozpatrując sprawę, organ pierwszej instancji zweryfikuje prawidłowość ww. kwalifikacji. Niemniej należy stwierdzić, że pozostaje to bez wpływu na prawidłowe ustalenie, że przedsięwzięcie zalicza się do mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko

Dla tego przedsięwzięcia może być wymagany obowiązek przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko, zatem organ prowadzący sprawę zobligowany był ustalić, czy dla konkretnej inwestycji, obowiązek ten zachodzi. Jak stanowi art. 59 ust. 1 pkt 2 ooś, przeprowadzenia oceny oddziaływania wymaga realizacja planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek ten został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy, w drodze postanowienia.

Skarżący kwestionuje w niniejszej sprawie wystąpienie o zaopiniowanie do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Szczecinku, gdyż nie była to – w jego ocenie – instytucja uprawniona do opiniowania przedmiotowego przedsięwzięcia. Kolegium odniosło przy tym wrażenie, że Skarżący myli opiniowanie na podst. art. 64 ooś, dotyczące konieczności przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko z uzgodnieniami i opiniami przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na podst. art. 77 ust. 1 ooś. Zgodnie z art. 64 ooś, postanowienie wydaje się po zasięgnięciu opinii:

- 1) regionalnego dyrektora ochrony środowiska;
- 2) organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1-3a, 10-19 i 21-28, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b;

3) organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, jeżeli planowane przedsięwzięcie kwalifikowane jest jako instalacja, o której mowa w art. 201 ust. 1 tej ustawy;

4) organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne.

Takie same wymogi znajdują się w art. 77 ust. 1 pkt 2 ooś. Skarżący przywołał art. 64 ooś, stąd uznanie Kolegium, że zastrzeżenia Skarżącego dotyczą opiniowania dotyczącego konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, choć usytuowanie tego zarzutu w toku chronologicznym uzasadnienia odwołania wskazuje, że może również chodzić o wadliwość opiniowania przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na podst. art. 77 ust. 1 ooś. Należy zauważyć, że w obu przypadkach obowiązkowe jest zaopiniowanie przez właściwy Organ Państwowej Inspekcji Sanitarnej, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1-3a, 10-19 i 21-28, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b. Zgodnie z art. 72 ust. 1 pkt 1 ooś, jest to przede wszystkim decyzja o pozwoleniu na budowę. Z opisu przedsięwzięcia w Raporcie wynika, że dotyczy ono przede wszystkim wydobywania kopaliny (eksploatacja kopalni odkrywkowej). Poza terenem wyrobiska będzie funkcjonować jednak również zaplecze socjalne w formie kontenerów. Co do zasady, roboty budowlane można rozpocząć jedynie na podstawie decyzji o pozwoleniu na budowę (art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane), z zastrzeżeniem art. 29-31, gdzie ustawodawca określił budowy i roboty budowlane niewymagające pozwolenia na budowę. W ocenie Kolegium, zaplecze socjalne w formie kontenerów nie zalicza się do tych obiektów. Zgodnie z art. 78 ust. 1 ooś, Organem Państwowej Inspekcji Sanitarnej właściwym do wydawania opinii, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 2, art. 70 ust. 1 pkt 2, art. 77 ust. 1 pkt 2 jest państwowy powiatowy inspektor sanitarny lub państwowy graniczny inspektor sanitarny - w odniesieniu do pozostałych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, w zakresie zadań określonych dla tych organów w ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej. Zatem prawidłowo organ pierwszej instancji wystąpił o uzgodnienie do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Szczecinku zarówno na etapie opiniowania konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, jak i na etapie opiniowania przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Opiniowanie takie jest bowiem wymagane dla przedsięwzięć, które wymagają decyzji o pozwoleniu na budowę. Inwestor nie wykazał, by przedmiotowe przedsięwzięcie nie wymagało decyzji o pozwoleniu na budowę.

Należy wskazać na marginesie, że nieprawidłowe jest składanie kolejnego wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, jak to zrobił Inwestor pismem z dnia 19.04.2023 r. w wyniku stwierdzenia przez organ obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko postanowieniem z dnia 20.03.2023 r. Postępowanie jest zainicjowane wnioskiem inwestora z dnia 22.04.2022 r. i nie zmienia tego ani fakt wydania przez organ odwoławczy decyzji kasatoryjnej i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji (nie wymaga to ponownego wszczęcia postępowania przez organ pierwszej instancji, bowiem postępowanie jest już wszczęte i niezakończona decyzją ostateczną) ani też wydanie postanowienia w trybie art. 63 ust. 1 ooś. Stwierdzone nieprawidłowości formalne pozostają jednakże bez wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

Podsumowując, należy stwierdzić, że organ prawidłowo stwierdził obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, po uzyskaniu wymaganych opinii. Zgodnie z art. 64 ust. 3 ooś, organy, o których mowa w ust. 1 i 1a, uwzględniając łącznie uwarunkowania, o których mowa w art. 63 ust. 1, wydają opinię, co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku stwierdzenia takiej potrzeby - co do zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Zgodnie z ust. 3a, opinia regionalnego dyrektora ochrony środowiska i organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej o braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko może wskazać na konieczność określenia w decyzji

o środowiskowych uwarunkowaniach warunków lub wymagań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożenia obowiązków działań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c.

W niniejszej sprawie, po dokonaniu analizy dokumentacji w sprawie, w tym Karty Informacyjnej Przedsięwzięcia, po przeanalizowaniu rodzaju i charakteru planowanej inwestycji, organy wydały stosowne opinie, które uwzględniają łącznie wszystkie uwarunkowania, o których mowa w art. 63 ust. 1, tj. rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia oraz usytuowanie przedsięwzięcia, z uwzględnieniem możliwego zagrożenia dla środowiska, rodzaj, cechy i skalę możliwego oddziaływania

PGW Wody Polskie Zarząd Zlewni w Pile (opinia z 31 stycznia 2023 r., znak BD.ZZŚ.2.4901.28.2023.AK), nie stwierdził potrzeby przeprowadzania oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko ale wskazał na konieczność określenia w decyzji warunków lub wymagań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c lub nałożenia obowiązku działań, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b ooś i określił te warunki. W tym miejscu należy zauważyć, że uprawnienie do ww. zastrzeżenia w opinii wynika z art. 64 ust. 3a ooś, zgodnie z którym, opinia regionalnego dyrektora ochrony środowiska i organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej o braku konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko może wskazać na konieczność określenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach warunków lub wymagań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożenia obowiązków działań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c.

Regionalny Dyrektor Ochronę Środowiska w Szczecinie Postanowieniem z 8 lutego 2023 r. znak: WST-K.4220.23.2023.AW stwierdził, że przedsięwzięcie wymaga przeprowadzania oceny oddziaływania na środowisko i określił zakres Raportu. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny (opinia sanitarna z 3 marca 2023 r. znak PS-N- NZ.9011.2.1.2023) również stwierdził potrzebę przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko i określił zakres Raportu. Uprawnienie do wydania opinii co do zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, w przypadku stwierdzenia potrzeby przeprowadzenia oceny, wynika z art. 64 ust. 3 ooś.

Wójt Gminy Szczecinek, na podst. art. 63 ust. 1 ooś, uwzględniając ustawowe kryteria, w tym rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia, jego usytuowanie z uwzględnieniem możliwego zagrożenia dla środowiska oraz rodzaj, cechy i skalę możliwego oddziaływania, stwierdził obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko i określił szczegółowo zakres Raportu (art. 63 ust 4 ooś) postanowieniem znak: RK.6220.7.2022.MCH z dnia 20 marca 2023 r. Organ poinformował ponadto o wymaganej formie Raportu, który winien być sporządzony zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 17 marca 2022 r. w sprawie formatu dokumentu zawierającego wyniki inwentaryzacji przyrodniczej oraz formatu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (Dz.U. z 2022 poz. 625).

Inwestor nie kwestionował tego rozstrzygnięcia i przedłożył Raport oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko, równocześnie składając nowy wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co – jak już Kolegium wskazało powyżej – było zbędne. RDOŚ wezwał o uzupełnienie braków Raportu pismem z dnia 15 maja 2023 r. oraz przesłanie m.in. wniosku inwestora o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowań. Organ pierwszej instancji przekazał wniosek inwestora z dnia 19.04.2023 r., podczas gdy powinien przesłać wniosek inicjujący postępowanie – z dnia 22 kwietnia 2022 r. Ponownie złożony wniosek z dnia 19 kwietnia 2023 r. bezpodstawnie dubluje ten pierwotny i nie znajduje żadnego poparcia w obowiązujących przepisach. W ocenie Kolegium, stwierdzona nieprawidłowość pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie w sprawie, gdyż oba wnioski dotyczą tego samego przedsięwzięcia. Drugi z wniosków „informuje” jedynie, że Wójt Gminy Szczecinek wydał

postanowienie o obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko – co wynika wprost z akt postępowania.

Jednocześnie organ wezwał Inwestora do usunięcia stwierdzonych uchybień w postaci braku wymaganych podpisów oraz przedłożenia wyników inwentaryzacji przyrodniczej oraz Raportu w formacie zgodnym z przywołanym wyżej rozporządzeniem Ministra Klimatu i Środowiska – pismem z dnia 23 maja 2023 r. doręczonym w dniu 25 maja 2023 r. (czego Inwestor nie dopełnił pomimo prawidłowego pouczenia w postanowieniu o obowiązku przeprowadzenia oceny). Wobec nieuzupełnienia Raportu, RDOŚ ponownie wezwał do uzupełnienia pismem z dnia 1 czerwca 2023 r., wyznaczając ostateczny termin 14 dni. W odpowiedzi organ pierwszej instancji przesłał odpowiedź Inwestora z dnia 7 czerwca 2023 r. wraz z uzupełnieniem, tj. przesłaniem Raportu w formacie zgodnym z ww. rozporządzeniem (elektronicznie) i wyjaśnieniem, że załącznik nr 4 do Raportu - zestawienie zasobów geologicznych został podpisany przez autora w formie przedłożonej do w urzędzie.

Kolegium pragnie w tym miejscu zauważyć, że zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 19 *o*oś, Raport powinien zawierać datę sporządzenia raportu, imię, nazwisko i podpis autora, a w przypadku gdy wykonawcą raportu jest zespół autorów - imię, nazwisko i podpis kierującego tym zespołem oraz imiona, nazwiska i podpisy członków zespołu autorów (pkt 19). Przedłożony Raport został podpisany przez osobę, która dokument opracowała. Brak jest informacji, by wykonawcą Raportu był zespół autorów. Z powodu braku kompletnego Raportu w wersji papierowej, Kolegium nie ma możliwości zweryfikowania podpisów i oświadczeń wymaganych prawem. Przesłane akta nie zawierają wskazanych wyżej załączników (ani w oryginale, ani w kopii).

W tym stanie faktycznym, rozstrzygnięcie przez RDOŚ postanowieniem znak: WST-K.4221.34.2022.AW.3 z dnia 7 lipca 2023 r., pomimo braku ustalenia, czy przedłożony Raport spełnia wymogi formalne, jest co najmniej przedwczesne. Braki formalne podania uniemożliwiają bowiem merytoryczne procedowanie w sprawie. Nie znajduje przy tym uzasadnienia teza, że „mając na uwadze ekonomikę postępowania”, dopuszczalne jest merytoryczne rozpatrzenie sprawy, pomimo braków formalnych podania. Brak wymaganych podpisów, dyskredytuje przedłożony Raport jako dowód w sprawie. Raport, chociaż jest dokumentem prywatnym oraz opracowanym przez osoby posiadające wiadomości specjalne, to musi uwzględniać wszystkie wymagania nałożone przez ustawodawcę w świetle przepisu art. 66 *o*oś, ponieważ jest kluczowym dowodem w tym postępowaniu administracyjnym. Podpis na dokumencie jest formą złożenia oświadczenia woli lub wiedzy i służy identyfikacji osoby, która to oświadczenie złożyła. Z tych też względów *podpis* ten powinien być własnoręczny. Brak podpisu raportu lub jego uzupełnienia przez autora stanowi brak formalny, który może mieć istotne znaczenie przy ocenie mocy dowodowej raportu. W wyroku z 16 października 2019 r., sygn. akt II OSK 2910/17 Naczelny Sąd Administracyjny potwierdził, że brak podpisu raportu uniemożliwia identyfikację autora raportu, co oznacza w konsekwencji brak możliwości uwzględnienia jego treści w kontekście wydania decyzji środowiskowej. Nie jest to więc zagadnienie, które można świadomie pominąć w toku uzgadniania warunków realizacji przedsięwzięcia oraz przeprowadzając oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Organ pierwszej instancji w niniejszej sprawie przybrał rolę wyłącznie pośrednika pomiędzy Inwestorem a organami uzgadniającymi i nie wypowiedział się w wątpliwej kwestii, pomimo dysponowania oryginalną dokumentacją. Nie potwierdził, ani też nie zaprzeczył na żadnym etapie postępowania, w tym w decyzji, czy raport wraz z załącznikami zawiera wymagane podpisy i jest poprawny pod względem formalnym. Natomiast do organu odwoławczego Wójt Gminy Szczecinek przekazał poświadczony za zgodność z oryginałem kopie dokumentacji, w której brak załączników do Raportu. W tym miejscu należy podkreślić, że to właściwy organ, który prowadzi postępowanie, zobowiązany jest na wstępie zweryfikować spełnienie wymogów formalnych podania, a w razie stwierdzenia braków, wezwać wnioskodawcę na ich uzupełnienia

(art. 64 § 1 i § 2 K.p.a.). Procedowanie na podstawie wniosku z brakami formalnymi przesądza o wydaniu decyzji z naruszeniem przepisów postępowania w stopniu uzasadniającym jej uchylenie.

Ponadto należy zauważyć, że RDOŚ odmówił uzgodnienia warunków realizacji, wskazując że planowane zamierzenie inwestycyjne polegające na wydobywaniu kruszywa naturalnego (piasku i żwiru) na działce nr 97/19 obręb Nowe Gonne jest sprzeczne z zakazem wydobywania do celów gospodarczych skał, w tym torfu oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także minerałów i bursztynu. Przedmiotową inwestycję zaplanowano w granicach obszaru chronionego krajobrazu pn. „Jeziora Szczecineckie”, który powołano w celu ochrony krajobrazu i naturalnych walorów środowiska przyrodniczego. Zgodnie z uchwałą Nr XXXII/375/09 Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 15 września 2009 r. w sprawie obszarów chronionego krajobrazu (Dz. Urz. Woj. Zach, z 2014 r., poz. 1637, ze zm.), na obszarach, o których mowa w załączniku nr 1 do ww. uchwały obowiązują m. in:

- zakaz wydobywania do celów gospodarczych skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także minerałów i bursztynu,
- zakaz wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwsztormowym, przeciwpowodziowym lub przeciwosuwiskowym lub utrzymaniem, budową, odbudową, naprawą lub remontem urządzeń wodnych,
- zakaz dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli służą innym celom niż ochrona przyrody lub zrównoważone wykorzystanie użytków rolnych i leśnych oraz racjonalna gospodarka wodna lub rybacka.

Organ nie wziął jednak pod uwagę zapisów art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz.U.2023.1336 t.j. ze zm.), na co trafnie zwraca uwagę Skarżący. Zgodnie z brzmieniem przywołanego przepisu, zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie dotyczy realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których przeprowadzona ocena oddziaływania na środowisko wykazała brak negatywnego wpływu na ochronę przyrody i ochronę krajobrazu obszaru chronionego krajobrazu. W ocenie Kolegium, przeprowadzona w sprawie ocena oddziaływania na środowisko nie podejmuje rozważań w tej kwestii. Organy (zarówno organ prowadzący, jak i RDOŚ) podkreśliły wyłącznie, że naruszony został zakaz wynikający z ww. uchwały w sprawie obszarów chronionego krajobrazu, nie przeanalizowały natomiast, czy przedsięwzięcie będzie miało negatywny wpływ na ochronę krajobrazu. Z powodu braków Raportu, organy uznały jedynie hipotetycznie, że nie można wykluczyć negatywnego wpływu planowanego przedsięwzięcia na środowisko. Kolegium podziela zarzuty Skarżącego, że w razie stwierdzenia braków w Raporcie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, należało wezwać do jego uzupełnienia – również w zakresie merytorycznym.

W wyniku przeprowadzonego postępowania odwoławczego, Kolegium ustaliło, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, tj. art. 7, art. 64, art. 77§ 1 K.p.a., a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Zatem zasadnym staje się uchylenie przedmiotowej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji. Zaistniałe braki nie mogą być przy tym uzupełnione w trybie art. 136 K.p.a., bez naruszenia zasady dwuinstancyjności postępowania. Należy podkreślić, że Raport jest najistotniejszym dowodem w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Jego uzupełnienie na etapie postępowania odwoławczego wiązałoby się z koniecznością ponownego uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia, co znacznie wykracza poza „uzupełniające postępowanie dowodowe” w rozumieniu art. 136 K.p.a., gdyż stanowi jego istotę. Wobec powyższego, orzeczono jak w sentencji.

Przy ponownym rozpatrzeniu sprawy, należy wziąć pod uwagę okoliczności wskazane w uzasadnieniu niniejszej decyzji.

Na podst. art. 74 ust. 3 ustawy ooś w zw. z art. 49 § 1 K.p.a., zawiadomienie stron o decyzji nastąpi w formie

publicznego obwieszczenia przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Na niniejszą decyzję skarga nie przysługuje, jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw (w dwóch egzemplarzach) do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie (70 -526 Szczecin, ul. Staromłyńska 10) za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie (75-626 Koszalin, ul. Gen. Władysława Andersa 34) w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Sprzeciw od decyzji powinien czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać wskazanie zaskarżonej decyzji, żądanie jej uchylecia oraz oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję. Wpis stały od sprzeciwu od decyzji wynosi 100 zł (§ 2 ust. 1 pkt 6a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnym). Wpis sądowy można uiścić gotówką w kasie sądu lub na rachunek bankowy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie w NBP nr: 95 1010 1599 0030 9822 3100 0000. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy poprzez zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Urzędowe formularze są udostępniane w wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, urzędach gmin, a także w Internecie pod adresem: <http://www.nsa.gov.pl>

Przewodnicząca Składu Orzekającego

Iwona Szaranek (spr.)

Członkowie:

Agata Witkowska

Joanna Mojska

Otrzymują:

- 1.
2. Wójt Gminy Szczecinek +akta
3. aa